

Het bedrog

Ze waren op reis met z'n tweeën, Vader en hij. „Groote Tim en kleine Tim“, zei Moeder. Ze waren in de bergen gegaan en ze hadden geslapen in een echt hotel, samen in een kamer. En iedere morgen was Tim het eerste wakker, en sprong uit zijn bed en toeterde aan Vader's oor: „Hé, ouwe Tim. Ik ben er alwéér het eerste uit!“ Schrikken dat Vader dan deed! Elke morgen stond je er weer om te stikken van den lach. Overeind zat hij, met al zijn haren in de lucht, en hij zocht z'n bril. Maar kwaad werd hij niet. Nooit. Je kon alles, bij Vader. Vader was je vriend.

Toen was Tim gevallen. Niet eens van een berg, maar zoo maar over een gewonen steen. 't Leek niets erg, eerst. Maar later toch wel. Vader had hem in zijn armen in een ruittuig gedragen, met een reuze paard ervoor, en de koetsier had een blom op zijn hoed. Klots, klots, klots, deden de hoeven op den weg, en de wielen ratelden, en groote Tim had zoo leuk verteld, onderwijl. 't Was een fijne rit geweest, zei Tim, en even een meevaller ook, „want zeg nou zelf, hadden we zonder die knie gerèden?“

„Vast niet,“ zei Vader ook, en hij sloeg zijn arm om zijn schouders, zoo hadden ze gezeten. Maar toen ze het hek van 't ziekenhuis binnenreden, had Tim zich losgemaakt. Hij had rechttop gezeten, en zijn knie was begonnen te kloppen met duizend gemeene, gloeiende hamertjes. Zijn oogen hadden de ramen afgezocht. Vensters en weer vensters, heele rijen naast elkaar, de meesten met de gordijnen neer, alsof ze hun oogen gesloten hadden.

Er was een zuster gekomen, die had hem op een wagentje getild. Ze had een ronde neus en haartjes op haar kin, en ze praatte zoo vlug, je verstond haar niet.

Ze duwde hem een gang door, met een, twee, twaalf deuren wel. En hij dacht:

„Waar blijft Vader?“ Maar Vader was er ook. In de kamer werd hij op een bed gelegd. Haar mouwen kraakten terwijl ze hem optilde, en nu zag hij de haartjes van heel dichtbij. „Zou je ze kunnen tellen?“ dacht hij, en dat was even iets geweest om in jezelf om te grinniken.

„Eh bien, mon petit,“ zei de zuster, en dat verstond hij. Hij had naar Vader gekeken, of die 't hoorde. Petit! Maar Vader was er en was er toch niet. Hij keek over de muts van de zuster heen naar den witten muur met het bellekoord. Zijn hoed draaide rond in zijn

Tim werd dien morgen wakker doordat een man in een witte jas met een lorgnet op zijn neus bezig was op zijn knie te dansen. Hij droeg een bakkersmuts met stijve, witte punten. „N' aie pas peur mon petit,“ zei hij, „ça ne fait aucun mal.“ En bij „aucun“ gaf hij me daar een trap op die knie, een tráp! Tim was er meteen klaar wakker van. Hij kreunde zachtjes, zijn handen om het verbonden been, en duwde zijn neus in het kussen. Toen opende hij zijn oogen en zag dat het ontbijt al naast zijn bed stond. Brood en een ei en een beker melk en... Hij rekte zijn hals, steunend op zijn linker elleboog. Een heele pot jam voor hem alleen! Lekker. Pruimenjam. Zijn oogen trokken kleiner, hij streek er met zijn hand over alsof hij een lachje wegveegde; toen liet hij zich weer in het kussen zakken, zijn gezicht naar den muur.

Hij zuchtte. Vader was er niet, hij kon er nog niet zijn. Vader was nu in het hotel van hen beiden en las de krant. Tim moest daar erg aan denken, en ook hoe de bladen ritselden als Vader ze omsloeg. Hier... Hij opende zijn oogen, maar sloot ze meteen weer. Een kamer hier met alles wit. En 't rook zoo raar. 't Rook naar... Zijn lippen, bleek in zijn bruin gezicht vormden het woord: operatie. Een griezelig, een angstig woord. En toch, je moest eraan denken, je kon niet ophouden eraan te denken.

handen. En opeens, daar had hij hem opgezet, daar voelde Tim zijn prikzoen op zijn wang.

„Nou kerel, slaap ze, vannacht. Tot morgen, dan.”

„Je gáát toch niet?” wou Tim nog zeggen, en hij greep naar zijn jas, maar hij greep in de lucht. Vader was weg. Hem achterlatend in die kamer, met al die witte dingen, die eruit zagen of ze nijdig op je waren. De tafel met die fleschjes erop; de vierkante stoelen, de kale lamp. Ze waren wit en ze glommen koud en ze røken zoo; ze roken alsof ze je wat doen wilden. „Pas op, jij daar, met je knie!” Je hoorde een bel. Je hoorde stemmen in de gang, en het ritselen van rokken.

Vader was weg. Toch lag je te luisteren, met je hoofd naast het kussen. Maar hij was niet teruggekomen.

De dokter was geweest, een met 'n maantje. Dat glom in het licht, terwijl hij zich over de knie boog en die aanraakte met zijn koele vingers. Tim had er naar gekeken. Hij had zijn schouder tegen den muur gedrukt, zoo hard dat het pijn deed. Z'n wenkbrauwen had hij samengetrokken en maar getuurd, terwijl hij zich steeds kleiner maakte. En het was of hij wegkroop, wegkroop van de knie, die klopte onder de handen van den dokter; verder, al maar verder weg; zoodat het eindelijk leek of de knie er alleen was en Tim niet meer. Het glimmende rose, de witte haren erom heen. En opeens. . . „De dokter heeft een gezicht!” dacht Tim, en hij was verbaasd, hij schrok er haast van! Oogen met rimpels achter een lorgnet. De snor met

de stijve punten die bewogen, want de dokter lachte, hij zei wat tegen hem, maar Tim verstond het niet.

„Eh bien, alors. . .” tegen de zuster, vóór hij achter het scherm verdween.

En toen, toen was het gekomen. Ze hadden hem weer op den wagen gelegd, nu met zijn tweeën. Twee met witte mutsen. En ze keken naar elkaar; ze praatten; ze keken niet naar hem. Die kamer dan waar 't licht al brandde; en hij stond op hem te wachten, in zijn witte jas, en nam het been alsof het Tim's been niet was.

„N' aie pas peur mon petit,” zei hij, „ça ne fait aucun mal.” Maar het deed wèl pijn, hij jokte! Zooals die man kon jokken! En Vader dan?

Tim had zijn oogen dichtgeknepen, stijf, zoodat hij roode en gele en groene puntjes door elkaar zag schieten; zijn handen klemden zich om de ijzeren staven van den brancard. Zijn knie stond in brand, maar dat was het erge niet.

Het erge was dat eene dat op hem loerde, dat naderde, dat klaar stond om op hem af te springen om hem in een diep, zwart gat te duwen. „Ik wil niet,” dacht hij en opende wijd zijn oogen. Gezichten die schemerden, onder mutsen. Een breede, witte rug en een bakkerskalot met een maantje er onder.

Toen schoof alles over elkaar. En dat waar hij mee gevochten had, dat hij met al zijn kracht van zich af had gehouden, met zijn vuisten om het ijzer, met zijn kaken oopen, dat kwam nu toch op hem af en duwde hem in het zwarte, het gapende gat: „Vader heeft me bedrogen.”

Hij kwam nog niet. Hij kon er nog niet zijn, had de zuster gezegd, en toen nog iets, over den beker melk die nog vol stond. Maar hij had zijn gezicht van haar afgewend.

„Hij wist 't. Hij wist 't en toch heeft hij niets gezegd. Hij is weggelopen. En mij liet hij alleen met. . . dat. Als een klein kind. Als een klein kind dat je bedriegen kunt.”

Turend voor zich uit op het gekreukte laken, zijn mond krampachtig.

Bedriegen. En dat woord op Vader was opeens zoo erg, dat hij een kussenpunt in zijn mond moest stoppen.

't Gordijn voor het venster woei heen en weer. Buiten klonken stappen. Hij strekte zijn hand uit naar zijn horloge, maar liet die meteen weer zakken. De deur piepte, er

kwam zacht iemand binnen. „Die zuster weer,” dacht hij, „om die melk.”
 „Slaap je?” vroeg Vader, en legde zijn hoed op tafel.

„Bèn je nou!” ontviel Tim, en bijna had hij gelachen, bijna had hij een gebaar gemaakt, zijn Vader tegemoet. „’t Is half elf,” mompelde hij, verstrakkend.

„Da’s mis, ’t is pas tien,” zei Vader, en trok den stoel bij ’t bed. „Hoe is ’t met de knie?” Tim scheen zich te bezinnen. „De knie? Best,” zei hij toen.

„Geen pijn?”

„Nee.”

„De dokter al geweest?”

„Vanmorgen? Nee.”

Vader zuchtte. Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en veegde er zijn voorhoofd mee af. „’t Is warm,” zei hij, en hij stond op, hij ging voor het venster staan, zijn handen ineen op zijn rug, kijkend naar de lucht. Toen liep hij naar de tafel, nam een fleschje op, zette het weer neer. „’t Is warm,” zei hij nog eens, op zijn stoel weer voor het bed.

Met half dicht geknepen oogen lag Tim naar hem te kijken; alsof het Vader niet was die daar zat, maar een vreemde.

„Ga je nu alleen die tocht naar de Jungfrau maken?” vroeg hij.

„Vast,” zei Vader, „zonder jou.” En hij keek naar hem. „Van z’n leven niet!” zeiden zijn oogen. Maar de jongen wendde de zijne af. Twee ronde, roode plekken brandden op zijn wangen.

Vader praatte nu. Nu hij begonnen was hield hij niet op. Over het hotel. Over Moeder’s brief. Over den tocht dien ze maken zouden als de knie....

„Vind je ’t hier naar?” vroeg hij er plotseling tusschen.

„Ja,” zei Tim hard, en nu was ’t of hij Vader geslagen had. Die zei niets meer, hij zat stil, en zijn hand lag op de sprei. Hij wou die hand pakken; hij wou er zijn gezicht in duwen en grienen. Hij wou zeggen.... Hij zei niets, hij zweeg, en de kamer zweeg, en buiten klonken stemmen, buiten begon een klok te slaan. Bim.. een, bim.. twee, bim.. Toen, met een ruk stond Vader op. Hij liep de kamer door. Hij haalde een sigaar te voorschijn en beet er de punt af; maar hij deed haar weer in den koker, en opnieuw bij ’t bed nu, maar met zijn oogen naar ’t venster, begon hij met een vreemde, schorre stem, die Tim niet kende: „Kerel, ik moet je wat zeggen.... ik had ’t gisteren willen doen, gisteravond, nadat de dokter ’t me gezegd had.... maar ik vond ’t beter.... beter voor je, niet vóór de nacht....” Vader, die stamelde, die slikte. En Tim, die verlegen werd, die niet kijken dorst, die daar lag in zijn kussen, terwijl de plekken op zijn wang langzaam vervloeiden, naar zijn voorhoofd, naar zijn hals.

„De dokter moet je even helpen, vanmorgen. ’t Is maar een kleine operatie, ’t is niets, jochie.... Hij zei gisteren: ik kon er straks op wachten....”

En plotseling, Tim die zich tegen hem aanwierp. „’t Is niks, ’t is niks, het is al gebeurd!” Snikkend en snikkend, zijn voorhoofd tegen zijn jas geduwd, zijn lichaam schokkend. Tot hij zich weer oprichtte, en met zijn mouw langs zijn oogen vegend, nokte: Hoe hij gedacht had, heusch gedacht.... In een lach schietend die weer in tranen eindigde: zoodat hij opnieuw zijn gezicht verborg. Tot hij het huilen vergat, luisterend naar het tikken van Vader’s horloge, waar hij met zijn wang op lag. Vlak, vlak bij was Vader, met zijn groote, warme hand om de zijne. Hij praatte niet, hij was er.

Als uit een diepte kwam een kleine, gebarsten stem: „Ik vind het hier niet naar, groote Tim. Ik vind het hier wel leuk. En ik krijg een heele pot jam voor mij alleen!”

BEATRICE WILLING.

